

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 6. август 2010. године

Предмет бр. 02/07

Ранко ВАСИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању 6. августа 2010. године, у присуству следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег

г. Пола ЛЕМЕНСА

гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ

г. Рацеша ТАЛВАРА, извршног службеника

Након што је размотрила изнад поменути жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године, о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 4. априла 2007. године и уписана тог истог дана.
2. Комисија је жалбу проследила Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) 7. фебруара 2008. године, како би му пружила могућност да у име

УНМИК-а изнесе коментар на прихватљивост и меритум жалбе, сходно члану 11.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 и правилу 30 Пословника Комисије. СПГС није искористио ову могућност.

3. Одлуком од 16. јула 2008. године, Комисија је жалбу прогласила прихватљивом. Дана 27. августа 2008. године, СПГС је доставио коментар УНМИК-а на прихватљивост и меритум жалбе.
4. Дана 30. јануара 2009. године, Комисија је копију списка жалиоцевог предмета пред Врховним судом доставила СПГС-у. Поводом тога, 20. фебруара 2009. године, СПГС је доставио додатне коментаре УНМИК-а на прихватљивост и меритум жалбе.
5. Дана 23. априла 2009. године, Комисија је коментаре СПГС-а од 20. фебруара 2009. године проследила жалиоцу и позвала га да као одговор на њих достави своје коментаре, уколико их има. Жалилац није одговорио.

II ЧИЊЕНИЦЕ

6. Жалилац је радио у друштвеном предузећу (ДП) „Пољопривреда“ у Пећи. Године 1999, напустио је Косово и од тада живи у Србији као расељено лице.
7. Приликом приватизације предузећа у јулу 2004. године, у трећем кругу приватизације, жалилац није био на списку лица која имају право на део прихода од приватизације предузећа сходно члану 10 Уредбе УНМИК-а бр. 2003/13, од 9. маја 2003. године, о преносу права на коришћење непокретне имовине у друштвеној својини. Он се жалио Косовској повереничкој агенцији (КПА). Добио је рок у којем је требало да достави своју радну књижицу као доказ да је био запослен у ДП. Пошто то није урадио, КПА је одбацила његов захтев.
8. Заједно са групом других лица која такође нису била укључена у списак, жалилац је уложио жалбу Посебној комори Врховног суда Косова за питања која се односе на Косовску повереничку агенцију (Посебна комора). У поступку пред Посебном комором, жалиоца је заступао г. М.М, један од радника ДП, који је такође заступао групу других радника.
9. Одлуком од 14. јуна 2006. године, Посебна комора је оценила да жалилац није требало да буде на списку радника с правом на део прихода од приватизације. Посебна комора је била мишљења да жалилац не испуњава услове прописане чланом 10.4 Уредбе УНМИК-а бр. 2003/13, измењене и допуњене Уредбом УНМИК-а бр. 2004/45, од 19. новембра 2004. године, зато што је доставио само копију решења о радном односу из 1992. године, а није приложио своју радну књижицу којом би доказао да је био запосленик предузећа у одговарајућем временском периоду.
10. Улагање жалбе против ове одлуке није било дозвољено законом.
11. Одлука је уручена жалиоцевом заступнику, г-дину М.М, 12. јула 2006. године. Одлука није била уручена жалиоцу.

12. Жалилац наводи да је за одлуку Посебне коморе сазнао тек у јануару 2007. године (непознатог датума), од једног свог бившег колеге који је такође био тужилац у истом поступку. Тај колега му је дозволио да направи фотокопију његовог отправака одлуке.

III ЖАЛБА

13. Жалилац тврди да у неповољним одлукама КПА и Посебне коморе у његовом случају нису узети у обзир сви докази и околности у којима жалилац живи као интерно расељено лице без слободе кретања, те да су стога те одлуке дискриминационе. Према наводима жалиоца, тиме је повређено његово право на мирно уживање имовине према члану 1 Протокола бр. 1 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП) и право на слободу од дискриминације у уживању тог права према члану 14 ЕКЉП.

IV ПРАВО

14. У свом поднеску од 20. фебруара 2009. године, СПГС напомиње да „потврда о пријему“ из Посебне коморе показује да је одлука достављена жалиоцем заступнику 6. јула 2006. године. СПГС надаље наводи да није утврђено да је заступник жалиоца био непрописно овлашћен да поступа у име жалиоца у свим стварима, укључујући и у уручењу одлуке Посебне коморе. Ни жалилац то није тврдио. Жалилац је своју жалбу Комисији уложио 4. априла 2007. године, што није било у року од 6 месеци.
15. Жалилац није доставио коментар као одговор на овај поднесак.
16. Комисија напомиње да је, 17. октобра 2009. године, док је предметна жалба чекала на разматрање пред Комисијом, СПГС донео Административно наређење бр. 2009/1 за спровођење Уредбе УНМИК бр. 2006/12 о оснивању Саветодавне комисије за људска права. Чланови 2.1 и 2.3 тог административног наређења гласе:

„2.1 У било којој фази поступка пред Саветодавном комисијом по жалби у вези са повредом људских права, Саветодавна комисија мора да размотри сва питања која се односе на прихватљивост жалбе пре разматрања меритума.

....

2.3 Коментари о меритуму наводне повреде људских права износе се тек након што Саветодавна комисија заврши своје већање о тој жалби и одлучи о њеној прихватљивости. Уколико питања прихватљивости жалбе буду покренута у било ком тренутку након што Саветодавна комисија донесе одлуку о прихватљивости жалбе и започне разматрање о меритуму, Саветодавна комисија је дужна да прекине своје већање о меритуму све док питање о прихватљивости жалбе не буде у целости поново разматрано и изнова решено.“

17. Члан 6 прописује да Административно наређење бр. 2009/1 ступа на снагу 17. октобра 2009. године, односно на дан доношења, и да „важи за све жалбе

поднесене Саветодавној комисији, укључујући оне које се очекују пред Саветодавном комисијом“.

18. Дакле, пре него што настави са разматрањем меритума жалбе, Комисија мора да размотри приговор УНМИК-а на прихватљивост, сходно члану 2.3 Административног наређења УНМИК-а бр. 2009/1.
19. Комисија напомиње да је у својој одлуци о прихватљивости (16. јул 2008) размотрила критеријуме прихватљивости релевантне за предметни случај, односно, правило шестомесечног рока. У вези с тим, Комисија је навела следеће (став 8 Одлуке):

„Жалилац наводи да му копија одлуке Посебне коморе никад није била уручена. О одлуци је сазнао тек након што га је његов колега, још један тужилац у истом предмету, обавестио о њеној садржини.

Комисија уочава да жалилац није био законом овлашћен да му дата одлука буде уручена. Комисија надаље примећује да у случајевима у којима групе бивших запосленика ДП пред Посебном комором заступа један од њих, који обично није адвокат, Комора примењује члан 138 Закона о парничном поступку. Према тој одредби, у случају кад један заступник поступа у име групе лица, одлука у предмету може да буде уручена том заступнику. Ипак, Посебна комора није обавезна да тако уради. Према важећем закону, сам жалилац није био овлашћен да прими одлуку. Штавише, нејасно је и да ли је заступник жалиоца имао право да му она буде уручена. У оваквим околностима и с обзиром на неодређеност у погледу уручења, Комисија је мишљења да се жалилац не може сматрати одговорним што није предузео даље кораке како би добио обавештење о исходу поступка, осим што је о томе разговарао са својим колегом који га је на крају и обавестио о одлуци.

Из тога следи да се представка не може прогласити неприхватљивом због неиспуњеног услова о шестомесечном року.“

20. Међутим, Комисија примећује да у тренутку кад је усвојила одлуку о прихватљивости није била упозната са чињеницом да је, 12. јула 2006. године, заступник жалиоца у поступку пред Посебном комором заправо примио одлуку Посебне коморе од 14. јуна 2006. године. Комисија је комплетне списе предмета жалиоца пред Посебном комором добила тек након што је усвојила одлуку о прихватљивости. Осим тога, како је претходно поменуто, СПГС је доставио коментаре Комисији након што је Комисија већ била усвојила одлуку о прихватљивости.
21. Комисија уочава да је приговор СПГС-а који се односи на уручење одлуке Посебне коморе жалиоцином заступнику основан. Међу списима жалиоцином предмета пред Посебном комором заиста се налази „потврда о пријему“ коју је жалиоцином заступник потписао 12. јула 2006. године (иако не 6. јула 2006, како наводи СПГС). Комисија још подсећа да је жалба уложена 4. априла 2007. године, тј. више од 8 и по месеци након тога.
22. Према члану 3.1 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, Комисија може да решава одређено питање само у року од шест месеци од дана кад је донета коначна одлука. Сврха овог шестомесечног правила је да унапреди правну сигурност и

осигура да предмети у којима се спорна питања покрећу на основу Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 буду решавани у разумном року (видети, као пример, став 110 пресуде Европског суда за људска права /ЕСЉП/, бр. 33401/02, од 9. јуна 2009, у случају *Опуз против Турске*).

23. Кад је писани отправак коначне одлуке уручен жалиоцу или његовом заступнику, циљ и сврха услова за испуњење шестомесечног рока бивају најбоље остварени ако се шестомесечни период рачуна од дана уручења отправка пресуде (ЕСЉП, *Ворм против Аустрије*, пресуда од 29. августа 1997, *Извештаји о пресудама и одлукама, 1997-V*, стр. 1547, ст. 33).
24. Сходно томе, будући да је предметна жалба поднета Комисији након више од шест месеци од дана кад је жалиочев заступник примио писани отправак одлуке против које је жалба уложена, предметна жалба је ван временског оквира прописаног чланом 3 Уредбе УНМИК бр. 2006/12.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ НЕПРИХВАТЉИВОМ.

Раџеш ТАЛВАР
извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
председавајући